

Чуйко Н.В., кандидат економічних наук, доцент
Державний біотехнологічний університет, Україна
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9066-7105>
E-mail: natasha.chuyko1979@btu.kharkiv.ua

Воронкова А.А., кандидат економічних наук, доцент
Державний біотехнологічний університет, Україна
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0523-3156>
E-mail: voronkova.hdzva@gmail.com

Храпач К.Г., старший викладач
Державний біотехнологічний університет, Україна
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0422-7563>
E-mail: kostyazoovet@ukr.net

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Умови сьогодення диктують нам використання нових форм навчання, а саме в дистанційному форматі. Впровадження даної системи в Україні можна вважати 21 січня 2004 року, коли наказом № 40 Міністерства освіти і науки України було затверджено «Положення про дистанційне навчання», яке поклало початок впровадженню нових технологій у галузі освіти прописана в статті 9 Закону України «Про освіту» [1]. Найбільшого поширення та масового введення в освітній процес дистанційної форми навчання розпочалося через карантинні обмеження у зв'язку з COVID-19.

Що ж таке дистанційне навчання, його переваги та недоліки ми спробуємо з'ясувати у даній публікації. Науковці, проявляють цікавість до даної проблематики, що свідчить про достатню кількість публікацій в цьому напрямі. Існують різні визначення, що ж таке дистанційне навчання.

На думку О. Самойленко, «дистанційна освіта» – універсальна форма навчання, що базується на використанні

традиційних і нових інформаційних технологій навчання, а також на технічних засобах, що створюють для здобувача вищої освіти умови вільного вибору освітніх дисциплін та діалогового обміну з викладачем; при цьому процес навчання не залежить від розташування його учасників у просторі й часі» [2, с. 61].

За визначенням Жевакіна Н.В., дистанційне навчання – це цілеспрямований інтерактивний процес взаємодії викладача та здобувача вищої освіти, що ґрунтується на використанні сучасних інформаційних та телекомунікаційних технологій, які дозволяють здійснювати навчання на відстані [3, с. 70].

Як зазначають Є. Полат та А. Петрова, ««дистанційне навчання – це нова специфічна форма навчання, що передбачає використання своєрідних засобів навчання, взаємодію викладача і студентів, має таку саму компетентну структуру, як і будь-яка система навчання: цілі, обумовлені соціальним замовленням, зміст, програми, що діють для конкретного типу навчального закладу, методи, організаційні форми та засоби навчання» [4, с. 32].

Відповідно до діючого положення про дистанційне навчання під ним розуміється індивідуалізований процес набуття знань, умінь, навичок і способів пізнавальної діяльності людини, який відбувається в основному за опосередкованої взаємодії віддалених один від одного учасників навчального процесу у спеціалізованому середовищі, яке функціонує на базі сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій [5].

Виходячи із вище зазначеного та практичного досвіду організації навчального процесу за дистанційною формою навчання до переваг можливо віднести:

1. Відсутність необхідності концентрації здобувачів освіти, як при традиційній класно-урочній формі організації навчального процесу, що в реальних умовах забезпечує одну із головніших вимог до надання навчальних послуг – це безпековість здобувачів;

2. Можливість забезпечення навчального процесу у віддалених регіонах та за кордонами України;

3. Можливість здобувача до засвоєння необхідних знань, які неможливо включити в класно-урочні форми організації навчального процесу;

4. Можливість контролю з боку батьків над рівнем знань здобувачів;

5. Через відсутність постійного контакту з колегами-студентами у здобувача освіти формується вміння навчатися самостійно;

6. Можливість організації більш комфортних умов отримання освітніх послуг здобувачем.

До недоліків дистанційного навчання можливо віднести:

1. Пряма залежність від електропостачання, від якості стільникового зв'язку, та роботи мережі Інтернет;

2. Відсутність особистого спілкування між викладачем та студентом (відбувається менш ефективна передача знань, без особистого контакту);

3. Менший контроль викладача над засвоєнням одержуваних знань здобувачами освіти ніж при традиційній формі;

4. Неможливість формування у здобувача повного уявлення про змістовність дисципліни;

5. Існуюча вірогідність хакерського втручання в електронну базу даних.

Незважаючи на наявність зазначених недоліків, дистанційне навчання, в умовах сьогодення, є єдиною реальною можливістю забезпечити навчальний процес на всіх етапах навчання (загальноосвітня школа, підготовчі курси, заклади вищої освіти, підвищення кваліфікації).

Бібліографічний список:

1. Закон України «Про освіту».
URL: <http://vnz.org.ua/zakonodavstvo/110-zakon-ukrayinypro-osvitu>
(дата звернення: 15.11.2022).

2. Самойленко О.М. Поняття дистанційної освіти та дискусії навколо неї. Збірник наукових праць. Херсон: «Міськдрук», 2011. 61 с.

3. Жевакіна Н.В. Технологія дистанційного навчання: сутність та особливості. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах*. 2003. № 4. С. 70.

4. Полат Е.С., Петров А.Е. Дистанционное обучение: каким ему быть? *Педагогіка*. 1999. С. 29-34.

5. Положення про дистанційне навчання (Затверджено Наказом Міністерства освіти і науки України від 25.04.2013. № 466) (дата звернення: 15.11.2022).

ШАМРАЛЮК О.Л., кандидат педагогічних наук

Науково-методичний центр професійно-технічної освіти

та підвищення кваліфікації інженерно-педагогічних

працівників у Хмельницькій області, Україна

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0993-1149>

E-mail: shol_nmc@ukr.net

РОЗВИТОК ТЕХНОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ЗАКЛАДІВ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

В умовах модернізації професійної (професійно-технічної) освіти технологічна культура виключно важлива як в аспекті проектування педагогічної системи, так і з позицій сучасного високотехнологічного виробництва, та є одним з найважливіших компонентів професіоналізму педагога.

Адже сьогодення вимагає від педпрацівників готовності до роботи у неперервному інноваційному режимі, до гнучкого реагування в професійній діяльності на постійно змінні потреби суспільства, особистості, ринку праці, технологій, які стрімко розвиваються, та інформаційного середовища, що постійно оновлюється [1].